

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Quomodo videre possimus hodie indubitam veritatem
Incarnationis Filii Dei?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Difficultates
quas experi-
mur in servi-
tio DEI, de-
monstrat no-
bis, quod non
amemus DE-
um.

Sed, si verum est, anima mea, omnia facilia esse, imò etiam jucunda amanti; unde oritur, omnia difficilia tibi videri in servitio DEI, nisi ex eo, quod nullo prosequaris ipsum amore? Anima, quæ amat Christum JESUM, tam ingentem experitur sympathiam erga adorandum cor ipsius, ut amet omnia, quæ amantur ab ipso: cruces, persecutiones, paupertas, dolores, humiliations, quæ horrore sunt naturæ, tam jucundæ videntur ipsi, ut maxima ex illis perfundatur voluptate, eò quod amata fuerint ab ipso, quem amat ipsa. Quamdiu non alium fovemus in corde nostro amorem, quam amorem proprium, &

mundi spiritum, credimus impossibile esse, amare hæc omnia, quæ lethalem nobis pariunt aversionem. Sed anima, quæ amare incipit Christum JESUM, incipit dicere: nihil difficile est amanti: Illa, quæ amat amplius dicit: nihil est difficile amanti. Et illa, quæ amat perfectè, dicit liberè: Omnia facilia sunt, omnia jucunda amanti: Illa cum voluptate amplectitur illa omnia, quæ videt dilectum suum amore sui fuisse amplexum: *Delicia mea*, inquit, *esse cum Filio DEI*. Tuæ sunt deliciae, amabilis mihi JESU, esse mecum in meis miseriis, & deliciae meæ sunt, esse tecum in tuis, quia amo te.

ARGUMENTUM.

Quomodo videre possimus hodie indubitam veritatem Incarnationis Filii DEI?

ARTICULUS II.

ABundè est, interpellat ipsum Medicus, probè video, non mensurari opera DEI imbecillitate rationis nostræ humanæ, sed immensa amoris ipsius magnitudine, quæ dubitari non permittat, quin ex suæ abundantia bonitatis eò usque se poterit demittere, ut factus sit homo ex amore hominum. Siquidem verissimum esse teneo illud Tertulliani effatum: *DEO nihil impossibile, nisi quod non vult*; Assen-

Tertullianus
de carne Christi

tior, quòd, si facere voluerit, id potuerit: sed quando ad credendum inducere me ipsum volo, quòd id voluerit, quòd id fecerit, idque verum sit; nescio quem in anima mea experior horrorem, videns, quòd tota Christianorum Religio innitatur firmæ huic fidei, quòd DEUS omnipotens, quem adorant, factus sit infans, paulatim formatus in utero matris aliorum more infantium; captivus in obscuro hoc car-

Stupendum
est voluisse
DEUM fieri
hominem.

Magis
pendur
huc vi
Deum
nem v
voluiss
vixit.

carcere detentus & arctatus novorum spatio mensium, sicut omnes alii; egressus inde lachrymantibus oculis, cunctisque implexus infantium miseris; vivere coactus lacte, & aliis exilibus, quæ infantibus porriguntur, alimentis; certam insuper expectans seriem annorum, quibus cresceret, & robur acquireret, quibus disceret & ambulare, & balbutire, sicut infantes solent, ille, qui Verbum est Patris. Fateor, hæc omnia meam attonitam reddere rationem, mihi que videri, quod hæc credere de DEO æterno & omnipotenti sit stoliditas.

Magis stupendum adhuc videtur Deum Hominem vivere voluisse, uti vixit.

Et insuper, quando credendum est, quod e triginta tribus annis, quibus vixit in terris, illorum triginta exegerit velut incognitus in contemptu hominum, abs eo, quod egerit quidquam consideratu dignum, haud magis, quam novissimus hominum; educatus velut puer ege- mus in officina fabri cujusdam lignarii, addiscens, & post hæc etiam exercens opificium illius, qui ipsius habebatur parens. Sitne hæc vita DEI-Hominis, qui eo nomine descenderit e cælis in terras, ut repararet ruinas mundi? Nonnisi tribus annis ostendere se voluit mundo, & hoc, uti judicare pronum est, haud alio ex fine, nisi ut male acciperetur ab ipso, à Pontifici-

bus & Principibus nationis suæ repudiatus velut impostor, ab amicis & propinquis suis habitus ostentui, passus persecutionem ex malitia & invidia illorum, quibus faciebat bene. Tandem velut enormium reus criminum, ad infamem latronum condemnatus est necem; in eorum societate actus in crucem, à suorum uno traditus, negatus ab alio, derelictus ab omnibus, & execrationibus obrutus ab universo populo. Ecce tibi DEum Christianorum, & totam ipsorum Religionem huic innixam fidei! Quis diffitebitur, debile hoc esse fulcimentum? & quæ ratione hæc aspiciantur, quin concipiatur, nescio, quis horror, qui terreat, & animum dejiciat?

Omnino ex adverso, respondit Ecclesiasticus, habere non possumus argumentum magis luculentum, magisque persuadens veritatem Dei-Hominis, quem adoramus in Religione Christiana, quod unitas & conjunctas in ipsius Persona videre cum summis excellentiis abjectiones maximas. Si viderem in ipso nonnisi abjectiones absque ulla excellentia, crederem ipsum non esse DEum; & si viderem in ipso non nisi excellentias absque ulla abiectione, non crederem ipsum esse hominem. Sed quando video in ipso omnes has abiectiones, quibus ob-

Unio excellentiarum & abiectionum in Christo Jesu evidenter demonstrat, quod sit DEus & homo.

noxius esse potest novissimus & infelicissimus hominum, velut nasci in paupertate, vivere in persecutionibus & opprobriis, mori fato crudeli ac infami; non fuisse obstaculo, quin patraret prodigia, quæ nonnisi possibilia sunt omnipotenti DEO: Et quando alia ex parte intueor potestatem quandam summam, nonnisi DEO propriam, qualis est, mutare legem, sacrificia, & Religionem veri DEI, præcipere diabolis in proprio suo nomine, remittere peccata, restituere vitam mortuis, & ejusmodi; summamque hanc potestatem impedimento non fuisse, quin sustinuerit omnes dolores, omnesque ignominias, quibus hominum abjectissimus possit affici: hæc tam stupenda abjectionum & excellentiarum unio, quam evidenter conspicimus, faciliat mihi fidem, quod conjunxerit naturam divinam cum omnibus suis excellentiis, & naturam humanam cum omnibus suis abjectionibus in persona sua, validèque me constringit, quod necessariò ipsum esse oporteat Deum & hominem.

Nemo unquam antè ipsum, & nemo unquam post ipsum, tantas in se excellentias, tantasque abjectiones ostendit simul unitas; & certum est, illas ita conjunctas possibiles non esse, nisi Deo Homini. Tria diversarum

excellentiarum sunt genera in hominibus: aliæ sunt carnales, aliæ spirituales, aliæ supernaturales. Carnales sunt illæ divinum & Magnatum hujus mundi, quæ minimæ sunt omnium, licet præ omnibus quarantur ab hominibus carni & sanguini addictis, nullasque alias agnoscentibus, eò quod hæc magis sensibus pateant, maioremque in Vulgi oculos diffundant splendorem. Spirituales sunt illæ Sapientum & Doctorum, qui studiis invigilandò & meditantò inquirunt veritatem; hæc fine comparatione nobiliores sunt præcedentibus; eò quod hæc non tendant ad oblectandos sensus sed intellectum, qui longè nobilior est sensibus; has qui habet, ita his demulcetur, ut nihil prorsùs excellentias faciat carnales. Archimedes & Picus de Mirandula erant ambo Principes, & ambo viri docti; non æstimantur autem ex eo, quod fuerint Principes, quodque excellentias possederint carnales; sed excellentiæ intellectus transcripserunt ipsorum memoriam æternitati ubivis locorum.

Nihilominùs hæc omnia longè inferiora sunt excellentiis divinis (quæ sunt illæ Sanctorum) eò quod hæc supernaturales sint, & ordinis longè altioris super omnes alias: respiciunt ipsæ æternitatem & non tempus; aspi-
 Excelsior
 divinarum
 habent
 doris &
 eminentior
 ceteris
 bus,

eiuntur ipsæ ab oculis DEI ac Angelorum, & non hominum. Anima illas possidens est in statu tam sublimi, tantæque pleno voluptatis, ut opus non habeat excellentiis carnalibus, neque etiam spiritualibus, ita, ut absque divitiis, absque honoribus, absque voluptatibus, absque magnis dotibus, absque scientiis acquisitis, ipsa excellentiam possideat, qua attollatur super ditissimos & sapientissimos totius mundi, quæque conciliet sibi æstimationem & admirationem totius curiæ cœlestis, quamvis ab hominibus carnalibus non cognoscatur: hi vident ipsius abiectiones, & DEUS videt ipsius excellentias; sed ambæ revera in ipsius conjunctæ sunt persona. Et in hoc agunt Sancti perfectos Christianos, id est, veros imitatores Christi JESU, qui in semetipso includit omnes excellentias divinitatis cum maximis abiectionibus humanitatis nostræ. Cupis videre ad oculum Mysterium Incarnationis?

Ecce! tibi illud in omnibus sanctis imitatoribus Christi JESU: In ipsis splendida videmus Ectypa, quorum ipse est Archetypus, in ipsis manifestos videmus effectus, quorum ipse causa, qui illos produxit. Nam quis est, qui replevit cœlum & terram innumerabili multitudine Sanctorum, in quibus mundus

reveretur excellentiam divinam, absconditam sub tot abiectionibus & infirmitatibus humanis, nisi Christus JESUS, qui obvelatam gestavit divinitatem sub imbecillitatibus nostræ humanitatis? Nunquam alius præter ipsum conjungere potuit honores divinos cum maximis ignominis, quibus Sanctos oppressit mundus; nec facere, quod ii, qui habiti sunt velut facinorosi, & occisi sunt per manus carnificum, sicut omnes Martyres; sicut & illi, qui suam transegerunt vitam in paupertate, in solitudine & in contemptu hominum, reciperent per omnem sæculorum decursum honores, qui excellent illos omnes, quibus afficiuntur Monarchæ hujus mundi. Quis est, qui unquam hoc fecit, nisi Christus JESUS? & quomodo id facere potuisset, nisi verè & re ipsa fuisset DEUS-HOMO? sic manifestè omnino legimus veritatem mysterii Incarnationis in abiectionibus & in excellentiis Christi JESU, & in illis omnium Sanctorum.

Si natus fuisset ipse in purpura, sicut Cæsares; si habuisset in manibus immensos thesauros, ad distribuendum illos hominibus; si magnos moderatus fuisset exercitus, ad edomandam fortitudinem omnium hominum, & stabiliendum hac via imperium suum in universo mundo: si apparuisset

Si Christus apparuisset totus in splendoribus, non habuissimus causam credendi, ipsam fuisse DEUM.

paruisset inusitato quodam splendore, qui conciliasset reverentiam erga Majestatem ipsius; si locutus fuisset hominibus linguâ Angelorum, & usus fuisset suadâ magis facundâ, magisque potenti, quàm omnes mundi Oratores, ad convincendum omnes animos; si proposuisset vitam jucundissimam & cunctis naturæ inclinationibus plurimum accommodatam, & magnas in vita præsentis promississet se sequi volentibus felicitates, hæcque ratione suum in universo mundo stabiliisset imperium, cognovissem ex eo, ipsum magnum ac potentem fuisse hominem: Sed ad credendum, quòd esset DEus, exin non fuisset adductus; potuissem enim omnia hæc attribuere potentiæ purè humanæ. Nemo est, qui omnia hæc impendens media non facere potuisset, quod ipse.

Sed nasci pauperem, & vivere pauperrimum; nunquam potentiam adhibuisse humanam, nec vim armorum; visum nunquam esse, nisi velut simplicem opificem, absque literis, velutque fabri lignarii filium; uti voluisse loquendi genere æquè simplici: sicut in sancto apparet Evangelio; non docuisse nisi severam & rigidam vitæ rationem, quæ mortificet & crucifigat naturam; non promississe illam amplecti volentibus nisi persecutio-

nes, exilia, tormenta & mortes crudeles; & super hæc omnia adversarios sibi habere omnes defensores & sectatores veræ Religionis DEI, qui fuerant tunc Judæi. Legem hanc omninò sanctam inculpare, quòd oportet ipsam velut imperfectam mutare in meliorem; insuper docere, falsorum cultum Deorum, qui summo quasi cum imperio dominabatur ubivis in toto orbe terrarum, velut abominabilem esse abrogandum.

Adhæc adversum se habere omnem sæculi sapientiam, quæ principabatur in Philosophis, nec non potentissimas naturæ animalis & sensitivæ inclinationes, quæ omnes post se trahebant & rapiebant mortales; & reluctantiis hæc omnibus fundare Religionem Christianam super ruinam cæterarum omnium; Religionem, quæ totam naturam, corpus & animam continuò oppugnat, & perpetuâ constringit servitute, quæque subsistit, nunquam non se perficiendò post tot Sæcula. Quando penitiùs hæc considerantur, non invenire est animum, qui non cedat, quique fateri non cogatur, quòd impossibile sit JESUM CHRISTUM hæc fecisse, nisi verè esset DEUS & homo; tamque manifestè patebit ipsi Mysterii Incarnationis veritas, ut dubitare de ipsa nunquam poterit.

Verùm

Iomo exp
at tantum
psum, ut f
t, & cogi
cat, an sit
EusHom

Quod
JESUS
contra
nem app
tiam hu
nam, p
evident
ipsum d
DEUM,

Homo explo-
rat tantum se-
ipsum, ut sci-
at, & cogno-
scat, an sit
Deus Homo?

Verum si adhuc dubitet de il-
lo, defumat luculenta hujus ex
ipso corde suo argumenta. Quo-
ties accepit auxilia omnino pro-
digiosa gratiæ Redemptoris sui,
quæ operata sunt in se mutatio-
nes prorsus similes illis, quas o-
peratus est ipse in universo mun-
do? Si habuit is vires ac robur
vincendi vehementer aliquam
passionem aut tentationem, si
dirupit catenas malæ cujusdam
consuetudinis; si liberatus est à
servitute plurium peccatorum
sibi dominantium; si unico
verbo visus est mutatus è
lapide in filium Abraham: cujus
virtute id fecit? an propriam suam,
an illam, quam à gratia recepit Re-
demptoris sui? si virtute sua
propria, quare non satis fortis
erat ad servandum se, ne cade-
ret? si viribus naturæ, & non il-
lis gratiæ; eecur omnes homines
virtutem non habent justos &
sanctos se reddendi ex semet-
ipsis? Eecur non aspiciuntur in-
ter Christianos conversiones il-
læ prodigiosæ, super quas gau-
dent Angeli in cælis, quæque in
admirationem rapiunt homines
easdem aspicientes, nisi ad de-
monstrandum, non esse nisi JE-
sum Christum, qui facere possit
has mutationes dexteræ DEI in
peccatoribus?

Quando homo non nisi semel
in vita sua transiisset à peccato
ad gratiam, proprio jam suo no-
vit experimento, aliquem esse
Salvatores, à quo concessa sibi
fuerit hæc gratia. Et quando is
nunquam conversus fuisset, vi-
det quotidie tot alios, qui felice in
hunc transitum à servitute dæmo-
num ad libertatem filiorum Dei,
ex quo cognoscere sit necesse.
quod, quia sunt, quia salvantur,
oporteat esse Salvatorem; quod-
que, cum abundantia sit gratia-
rum, debeat esse gratiarum au-
ctor, qui illas largiatur. Et Au-
ctor hic esse non potest, nisi De-
us-Homo, adorandus Salvator
hominum. Et ecce tibi verita-
tem mysterii Incarnationis om-
nino manifestam. Eheu! An
esse quis potest Christianus, &
non sentire affectus gratiæ &
Spiritus Christi Jesu in proprio
corde suo! *Hoc sentite in vobis, Coloss. 3.*
quod & in Christo Jesu. Si aliquis
homo non sentiat ex se ipso, &
proprio suo experimento, quod
habeat spiritum humanum, dici
potest ipsum non esse hominem:
Et si aliquis Christianus propria
sua experientia non cognoscat,
se habere Spiritum Jesu Christi,
benè dici potest, ipsum
Christianum non
esse.

ARGU-